



The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 4. svibnja 2016. [\[Multimedia\]](#)

Prispodoba o dobrom pastiru

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Svima nam je poznata slika dobrog pastira koji na svojim ramenima nosi izgublenu ovcu. Ta slika oduvijek predstavlja Isusovu brižnost prema grešnicima i milosrđe Boga koji se ne miri s time da izgubi ikoga od njih. Prispodobu je ispričovijedao Isus kako bi ljudima pomogao shvatiti da njegova blizina grešnicima ne smije sablažnjavati, već naprotiv navesti sve na ozbiljno razmišljanje o tome kako živimo svoju vjeru. U toj zgodi na jednoj strani vidimo grešnike koji dolaze k Isusu slušati ga a na drugoj strani sumnjičave zakonoznance, pismoznance koji odlaze od njega zbog tog njegovog ponašanja. Odstupaju zato što se Isus približava grešnicima. Bili su naduti, oholi, držali se pravednicima.

Prispodoba se vrti oko tri lika: pastira, izgubljene ovce i ostatka stada. No, jedini koji djeluje je pastir, a ne ovce. Pastir je dakle pravi glavni lik i sve ovisi o njemu. Uvod u prispodobu predstavlja pitanje: "Tko to od vas, ako ima sto ovaca pa izgubi jednu od njih, ne ostavi onih devedeset i devet u pustinji te pođe za izgubljenom dok je ne nađe?" (r. 4). Riječ je o paradoksu koji baca sumnju na pastirov postupak: je li mudro ostaviti onih devedeset i devet zbog jedne ovce? I još k tome ne na sigurnom u ovčinjaku, već u pustinji? Prema biblijskoj tradiciji pustinja je mjesto smrti gdje je teško naći hranu i vodu, gdje je čovjek bez krova nad glavom i prepušten na milost i nemilost divljim zvijerima i razbojnicima. Što može učiniti devedeset i devet nezaštićenih ovaca? Paradoks se međutim nastavlja tvrdnjom da pastir, pošto je našao ovcu, "stavi je na ramena sav radostan pa došavši kući, sazove prijatelje i susjede i rekne im: 'Radujte se sa mnom!'" (r. 6). Čini se dakle da se pastir ne vraća u pustinju po cijelo stado! Zaokupljen tom jednom ovcom kao da je zaboravio ostalih devedeset i devet. No, zapravo tomu nije tako. Ono čemu nas Isus želi poučiti jest da nijedna ovca ne može biti izgubljena. Gospodin se ne može pomiriti s činjenicom da i samo jedna osoba bude izgubljena. Bog postupa kao onaj koji se daje u potragu za izgubljenom djecom, a zatim slavi i raduje se što ih je ponovno pronašao. To je neodoljiva želja: niti devedeset i devet ovaca ne može zaustaviti pastira i držati ga zatvorena u ovčinjaku. On je mogao ovako rasuđivati:

"Da vidimo: imam devedeset i devet, izgubio sam jednu od njih, ali to nije veliki gubitak". No, on ide tražiti onu jednu, jer svaka od njih je veoma važna za njega i upravo ona je najpotrebitija, najnapuštenija, najodbačenija; i on je ide tražiti. Svima nam stavlja do znanja jedno: milosrđe prema grešnicima je način na koji Bog djeluje i tome milosrđu on je apsolutno vjeran: nitko i ništa ga ne može odvratiti od njegove volje za spasenjem. Bogu je naša trenutna kultura odbacivanja potpuna nepoznanica, kod Boga toga nema. Bog ne odbacuje nikoga; Bog ljubi sve, traži sve: jednog po jednog! On ne zna za izraz "odbaciti ljude", jer je sav ljubav i milosrđe.

Gospodinovo stado je uvijek u pokretu: ono ne posjeduje Gospodina, ne smije se zanositi time da će ga zatočiti u svoje sheme i strategije. Pastira će se naći ondje gdje je izgubljena ovca. Gospodina dakle treba tražiti ondje gdje on nas želi susresti, a ne gdje ga mi mislimo naći! Ni na koji se drugi način ne može ponovno okupiti stado osim slijedeći put koji je zacrtalo pastirovo milosrđe. Dok traži izgubljenu ovcu, on potiče onih devedeset i devet da mu se pridruže u skupljanju stada. Tada će ne samo ovca koju nosi na ramenima, već i čitavo stado slijediti pastira do njegove kuće kako bi proslavio s "prijateljima i susjedima"!

Trebali bismo često razmišljati o toj prispodobi, jer u kršćanskoj zajednici uvijek postoji netko tko nedostaje, otišao je i ostavio iza sebe prazno mjesto. Ponekad je to obeshrabrujuće i navodi nas na pomisao da je to neizbježan gubitak, bolest kojoj nema lijeka. Upravo tada se izlažemo opasnosti da se zatvorimo u ovčinjak, gdje neće biti mirisa ovaca, već miris ustajalosti! A mi kršćani ne bismo smjeli biti zatvoreni, jer će se oko nas širiti zadah ustajalosti. To nikada ne smije biti! Moramo izaći a ne zatvarati se u sebe same, u male zajednice, u župu, smatrajući se "pravednicima". To se događa kada nema misionarskog poleta koji nas vodi ususret drugima. U Isusovoj viziji ne postoje zauvijek izgubljene ovce, već samo ovce koje treba tražiti. To moramo dobro razumjeti: za Boga nitko nije izgubljen zauvijek. Nikada! Do posljednjeg trenutka, Bog nas traži. Sjetite se samo dobrog razbojnika; jedino u Isusovoj viziji nitko nije izgubljen zauvijek. Perspektiva je, dakle, sva dinamična, otvorena, poticajna i kreativna. Poziva nas izaći i dati se u traženje kako bismo krenuli putem bratstva. Nijedna udaljenost nije pastiru nepremostiva; nijedno se stado ne može odreći brata. Pronaći onoga tko je izgubljen je radost pastira i Boga, ali i radost svega stada! Svi smo mi ovce ponovno pronađene i skupljene Gospodinovim milosrđem, pozvani okupljati zajedno s njim cijelo stado!